

Trilleri digitaalisesta sodankäynnistä,
jossa pelimaailma ja todellisuus sekoittuvat hyytävällä tavalla.

**HARRI
VIRTANEN**

TUHOON YSTÄVÄT



JOHNNY
Kniga

HARRI VIRTANEN TUHON YSTÄVÄT

JOKI-SARJA

OSA 2

JOHNNY
Kniga
HELSINKI

JOKI-SARJA

Valaistunut tappaja (2025)

Tuhon ystävät (2026)

Ensimmäinen painos

© Harri Virtanen ja Johnny Kniga 2026

Johnny Kniga

An imprint of Werner Söderström Ltd

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN: 978-952-362-114-5

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@kniga.fi



Colelle.

ENSIMMÄINEN OSA

LEO

I

FPV-iskudrooni seurasi vihollisen autosaattuetta kapealla metsätiellä. Drooni liikkui nopeasti ja huomaamattomasti sotilasajoneuvojen yllä. Oli myöhäinen iltapäivä ja valo oli terävää. Pian ammukset alkoivat putoilla. Saattue tuhoutui viimeistä ajoneuvoa myöten.

16-vuotias Niklas Reitari katseli tuhoa omassa huoneessaan. Hän oli ohjannut tiedustelutehtävissä olevaa droonia, joka välitti saattueen sijaintitietoa linjojen takana olevalle tykistölle. Niklas pelasi uuden pelin, Quantum Striken suljettua alfaversiota, jossa droonin kuvaama rakeinen video oli täydellistä. Suljettu alfa muodosti pienen viidensadan pelaajan kansainvälisen Discord-yhteisön, joka keskusteli ja antoi palautetta pelin suunnittelijoille. Kartta oli sijoitettu johonkin itäiseen Eurooppaan, Ukrainaa muistuttavaan maahan, jossa autosaattue nyt savusi keskellä metsää. Ei eloonjääneitä, ajatteli Niklas. Saattue tuhottiin hänen antamiensa tietojen perusteella.

Niklas istui pelituolissaan, pelitietokoneen kaarevan näytön ääressä. Pelin kartta muistutti vähän hänenkin asuinkuntaansa. Ääni pelissä kiitti hänen toimintaansa. Ehkä täälläkin joskus soditaan, Niklas pohti, ehkä jopa hänen elinaikana. Hän liikutteli droonia savuavien

autonraatojen yllä. Ukrainassa drooneja kutsuttiin jalkaväeksi. Niihin voitiin kiinnittää pieniä räjähteitä ja ne voitiin ohjata kohteisiinsa erittäin tarkasti. Quantum Strikessa oli sama homma. Uusi tehtävä ja kartta odottivat. Niklas katseli sotilasta, joka seurasi hänen drooninsa liikkeitä ja vilkutti hänelle. Mitä ihmettä? Eihän sen pitäisi olla mahdollista.

Niklaksen äiti palaisi pian yövuorosta. Oli parasta sulkea tietokone ja vetäytyä sänkyyn. Uni ei meinannut kuitenkaan tulla. Labradorinnoutaja Aino tuli hänen sänkynsä viereen, ja Niklas rapsutti sitä. Niklaksen mielessä pyöri sodan uhka, joutuisiko hän sotimaan? Hänellä oli intti edessään muutaman vuoden kuluttua. Hän päätti karistaa ajatuksen sotimisesta ja ottaa elämän sellaisena kuin se tulisi. Hän loihti mieleensä kuvan naisesta, johon oli netissä ihastunut.

2

Hoitaja seurasi monitorista neljätoistavuotiaan Leo Vainion elintoimintoja lasten teho-osastolla Helsingissä. Teholle oli tuotu neljä samanikäistä poikaa samalla viikolla, kaikki olivat yrittäneet itsemurhaa hirttäytymällä. Kaikilla oli vaikea-asteinen aivovamma, ja heitä pidettiin koomassa, jotta lisävauriot aivoissa estettäisiin. Kukaan ei tiennyt, missä kunnossa he heräisivät, vai heräisivätkö koskaan. Leon hapensaanti oli yön aikana vaikeutunut ja vaikutti siltä, että aivorungon toiminta olisi pettämässä. Monitorissa näkyi sydämen rytmi ja verenpaine, jota seurattiin valtimokanyylillä. Leo sai kouristuksenesto-lääkettä ja fentanyyliä, joilla estettiin sekundäärivaurioita ja stressiä. Jos hänen elintoimintojensa romahdusta ei saataisi pian hallintaan, siitä seuraisi monielinvaurio ja lopulta kuolema.

Lasten teho-osaston arki pyöri tarkkojen rutiinien mukaan. Polttavan kuumaa kesää lupaileva varhainen kevät ei ulottunut teho-osaston ikkunattomiin huoneisiin. Hoitajat vaihtuivat työvuorojensa mukaan ja istuivat vuorollaan valvomassa poikien elintoimintoja tai kävivät arvioimassa heidän tajunnantilaansa vuoteen vieressä, tarkistamassa lääkitystä ja kääntämässä poikia. Välillä

poikien perheenjäsenet kävivät vierailuilla. Juttelivat pojille ja pitivät kädestä. Koomapotilaille puhuttiin kuin he kuulisivat, vanhempia oli ohjeistettu.

Hanna Reitarin yövuoro oli juuri päättymässä. Hän työskenteli lasten teholla lääkärinä.

”Vainion tilanne näyttää huonolta”, hoitaja sanoi.

”Soita päivävuoron lääkärille. Ne ottaa koppia.” Hanna meni pukuhuoneeseen, vaihtoi vaatteensa ja pyöräytti nutturalla olleet hiuksensa auki. Monitoriensa ääreen jäänyt hoitaja heilautti kättään Hannalle, kun tämä poistui käytävälle.

Hanna piti työstään, koska potilaat vaihtuivat nopeasti. He joko kuolivat tai heidät siirrettiin muille osastoille toipumaan. Monet olivat niin huonokuntoisia, ettei vuorovaikutukseen varsinaisesti tarvinnut satsata. Se sopi Hannalle. Hän ei ollut mikään empatian tai vuorovaikutuksen mestari. Hänelle sopi paremmin tiukka data, jota lääketieteelliset kojeet tuottivat. Hänen vanhempansa olivat olleet lääkäreitä, ja hän oli oppinut sivuuttamaan omat vaivansa ja tunteensa jo lapsena.

Hanna käveli sairaalan käytäviä kohti parkkihallia. Hän vilkaisi kuvaansa hissin peilistä. Siinä kohtaa hänelle tuli aina mieleen sama ajatus. Se oli kuin pakkoajatus, joka toistui aina hississä, eikä hän voinut sille mitään. *Sielu*. Kukaan ei tiennyt, mitä ihminen koomassa koki, vai kokiko mitään. Silmät saattoivat joskus aueta, mikä oli reaktio kipuun, tai sitten jotakin muuta. Mitä kooma oli? Syvää tiedottomuutta ainakin. Mutta missä sielu silloin oli? Missä hänen sielunsa oli? Hän mietti nuoria, jotka olivat hengityskoneessa. He olivat vain muutaman vuoden nuorempia kuin hänen poikansa – ja he olivat halunneet

tappaa itsensä. Kaulan ympärillä näkyi punertava jälki hirttoköydestä. Kerran, ennen erikoistumista, Hannalla oli ollut potilaana lääkäri jolle oli tehty avosydänleikkaus. Kun lääkäri alkoi toipua leikkauksen jälkeen, hän veti Hannan sängyn viereen ja kysyi, tiesikö tämä mitä kuoleman jälkeen tapahtui? Hanna sanoi ettei tiennyt. Lääkäri puristi Hanna kättä ja sanoi: ”Ei mitään!” Sitten hän nauroi, nauroi katketakseen. ”Ei yhtään mitään!”

Hanna tuli autolleen, laittoi turvavyön, painoi starttia, vilkaisi itseään taustapeilistä ja katsoi tyytyväisenä sähköauton näytön valoja, jotka starttinappula oli herättänyt. Ne toivat hänelle lohtua ja poistivat epämääräiset ajatukset sielusta ja tietoisuudesta. Ne kertoivat täsmällistä tietoa ajoneuvon tilasta, ja siitä Hanna piti. Hän ajoi ulos parkkihallista ja kaiken keväinen kirkkaus räjähti häntä vastaan.

Hetken kuluttua Leo Vainion sydän antoi periksi ja syke katosi. Päivävuorossa aloittava lääkäri toteaisi Leon aivokuolleeksi, ja tummahiuksinen hoitaja kertoisi pian omaisille, että Leo nukkui pois rauhallisesti.

3

Samana aamuna itäisessä kantakaupungissa Haukilahdenkujalla nuori nainen poistui asunnostaan. Sairaanhoidajaopiskelija Riikka Järvinen näytti niin kauniilta kuin 23-vuotias vain voi. Vaalea ponnari keikkui niskassa. Lenkkitosut pehmensivät naisen askelia kuumenevalla asfaltilla. Hänellä oli mustat juoksuhousut ja tummanvihreä t-paita. Riikka nousi tuttuun bussiin tutulta pysäkiltä kuin automaattiohjauksella eikä vilkaissut ketään silmiin lippalakkinsa alta.

Koko kevään Riikka oli kirjoittanut lopputyötään vanhusten kotihoidosta ja digitalisaatiosta. Hänen oli ollut tarkoitus pohtia erilaisten sovellusten ja laitteiden käyttöä vanhusten hoidossa ja niiden tuomia säästöjä. Mutta kaikki ei sujunut niin kuin piti.

Riikan poikaystävä oli lähtenyt toisen naisen perään. Se oli tullut täytenä yllätyksenä; he olivat tunteneet yläasteelta lähtien, ja Riikka piti selvänä, että he olisivat yhdessä aina. Riikan maailma romahti. He irtisanoivat yhteisen vuokra-asunnon ja jakoivat vähät tavaransa: Johan otti eteisen maton, Riikka olohuoneen maton. Johan otti olohuoneen ja makuuhuoneen valaisimet, Riikka keittiön ja eteisen lamput. Johan otti pesutornin, Riikka

sai sitä vastaan sängyn, sohvan, sohvapöydän ja kirjahyllyn. Astiat he jakoivat puoliksi. Sitten Johan vain lähti eikä enää pitänyt yhteyttä. Riikka yritti ja yritti, mutta Johan pysyi tiukkana. Riikan mielestä Johanin uusi tyttöystävä manipuloi tätä. Johan esti Riikan ja poisti hänet sosiaalisesta mediasta, tuhosi heidän yhteiset kuvansa ja muistonsa, pyyhki hänet pois maailmastaan.

Kun Riikka oli saanut opiskelija-asunnon Vallilasta, Johan tuli joidenkin viikkojen kuluttua hakemaan pientä bluetooth-kaiutintaan, joka oli jäänyt Riikalle. Riikka oli pukeutunut tarkoituksella vain kylpytakkiin, hän oli ajoittanut suihkussa käymisensä niin. Hänen hiuksensa olivat märät ja hän antoi kylpytakin aueta niin että rei-det paljastuivat. Kun Riikka kumartui, hänen rintansa vilahtivat kylpytakin alta. Ainakin Johanin olisi vaikea lähteä, hän ajatteli. Mutta Johan lähti. Riikka oli varma, että Johan olisi kiihottunut ja että he olisivat rakastelleet edes sen viimeisen kerran, ehkäpä Johan olisi halunnut häntä niin paljon, että olisi perunut eron ja jättänyt sen läskin tumman huoran, mutta ei, Johan lähti. Riikan sisällä kylmeni. Hän ajatteli, ettei koskaan enää seurustele eikä hanki lapsia. Hän luopui sellaisista unelmista. Hänen sisälleen muutti kylmyys ja yksinäisyys, ja aivan toisenlainen tulevaisuuden suunnitelma alkoi itää.

Riikka oli matkalla Pohjois-Vantaalle, missä oli alkanut käydä lenkillä, lähellä lapsuuden kotiaan, mutta kotiinsa hän ei ollut menossa. Hän nousi pois tutulla pysäkillä, lähellä entistä kouluaan.

4

Henri Joki oli lähtenyt jo aikaisin kävelemään kohti Hieta-
niemen hautausmaata. Hän oli toivonut, että välttäisi
sillä tavalla kuumimman auringonpaisteen. Hän ei ollut
haavoittumisensa jälkeen kävellyt yhtä paljon kuin sinä
aamuna. Askelia tulisi vähintään 10 000. Hän oli vielä
sairauslomalla KRP:n terrorismia, joukkosurmia ja niiden
uhkia käsittelevästä yksiköstä. Henri oli tutkinut korkean
profiilin vakoiluvyyhtiä. Jäljet olivat johtaneet Supon
johtajaan, joka oli ampunut Henriä, kun hän oli päässyt
liian lähelle. Vain kollegan nopea toiminta oli pelastanut
hänet.

Yleensä Henri kulki hautausmaalle ainakin osan mat-
kaa julkisilla, mutta tänään hän käveli koko matkan ja
takaisin, Töölön läpi ja oopperan ohi ylös Sturenkatua
kohti kotiaan. Käveleminen teki kipeää, mutta kyyneleet
eivät tulleet kivusta. Hän muisti miten oli laskenut Evan
uurnan hautaan. Eva oli ollut Henrin kollega, joka oli
murhattu osana samaa vyyhtiä, missä Henrikin oli haa-
voittunut. Henri oli vierailut hautausmaalla lähes joka
viikko. Eva oli todistettavasti kuollut, vaikka Henrin
mielessä hän oli elävä, elävämpi kuin monet hänen tun-
temansa ihmiset.

Aurinko paistoi ilmastonmuutoksen vuoksi kuin eteläisessä Euroopassa, ihmiset kantoivat vesipullojaan ja suojautuivat ultraviolettisäteiltä aurinkovoiteiden isoilla suojakertoimilla, vaikka kesä oli tuskin alkanut. Aurinko paistoi kaikille eläville, ehkä se paistoi kuolleillekin, ja niille, jotka makasivat tiedottomina teho-osastoilla; niille jotka olivat vajoamassa varjomaailmaan.

Henri haukkoi henkeään ja otti lyhyitä askeleita. Kukaan ei kiinnittänyt huomiota honteloon, pitkätukkaiseen mieheen, joka näytti kuihtuneelta narkkarilta. Hänen vatsaontelossaan luodinrepimiä valtimoita oli korvattu muoviletkuilla ja ne tuntuivat ikäviltä kävellessä. Matka kesti iäisyyden, mutta Henri ehti ajatella. Häinkin oli käynyt lähellä kuolemaa useita kertoja, maannut teholla tiedottomana, lääkekoomassa, mutta muistiko hän siitä jotakin? Hänestä tuntui, että muisti.

Hän oli muistanut Evan oikeuslääketieteellisen ruumiinavauspöydällä. Hän oli muistanut Mirrenin, oikeuslääkärin, ja keväisen aurinkoisen päivän ja kylmän viiman auringosta huolimatta. Hän oli muistanut Evan ja heidän yhteisiä tehtäviään. Hän oli muistanut, miten Norjassa järjestetyn konferenssin jälkeen he olivat jutelleet baaris- sa ja tavanneet Norjan pääministerin. Hän oli miettinyt, päätyisivätkö he sänkyyn, mutta Eva oli lähtenyt, hävinnyt niin kuin Evalla oli tapana. Henri oli jäänyt juomaan tuoremehuaan – kunnes Eva oli soittanut perään ja pyytännyt Henrin huoneeseensa.

Henrin piti selvittää lääkeaineiden vaikutus muistiin. Hän tiesi, että tietyt kipulääkkeet aiheuttivat muistinmenetystä. Oliko mahdollista, että hänen käyttämänsä lääkkeet olivat olleet sellaisia? Hänen oli vaikea ymmärtää

sitä, mitä hän luuli muistavansa. Se oli jotain kauhistuttavaa. Hän toivoi että se olisi valemuisto, jotakin mitä hänen aivonsa tuottivat kaikkien traumojen ja psykedeelitrippien tuloksena. *Eva saatana.*

Henri avasi oven kotitalonsa rappukäytävään, jonka viileä ilma muistutti ruumishuoneen kylmiötä. Rappukäytävän hämäryys imaisi hänet kuumalta, aurinkoiselta kadulta lähemmäs Evaa ja kuoleman maailmaa, aivan kuin talo olisi henkäissyt kylmää ja kietaissut tulijan viileään viittaansa.

5

Henrin yksikön päällikkö oli antanut hiustensa kasvaa. Hänellä oli yllään värikäs kesäpaita ja vaaleat housut. Hän oli laihtunut ainakin kymmenen kiloa keväästä ja hänen kasvoillaan oli muodikas parransänki ja vasemmassa kädessä heilui tiibetiläisiä rannekoruja. Päällikön kaulalla roikkui suuria hopeariipuksia, joista yksi oli korpin pää, toinen kuin hopeinen kaarnanpala. Päällikkö oli vapautunut vaimonsa keväällä tapahtuneen kuoleman jälkeen. Hän oli kuin uusi ihminen. Surutyön sijaan elämä näytti hymyilevän.

”Onks toi Anu Ekin koru?” Naantali kysyi ja osoitti päällikön kaulaa.

”On. Tää kaarnanpala. Eiks oo hieno? Mistä tiesit?” päällikkö vastasi korujen kilistessä.

”Seuraan muotia, Anu Ek on Keravalta, vähän niin kuin näiltä kulmilta. Mä kävelen usein sen pajan ohi”, Naantali selitti.

”Ei uskois kun sun pukeutumista kattoo”, Seppinen lohkaisi.

”Mulla on täällä toisenlaista muotia: neljän teinipojan yhtäaikainen itsemurhayritys. Lasten teholta otettiin yhteyttä, kun pidettiin poikkeuksellisena, että neljä nuorta

yrittää hirttäytyä lähes yhtäaikaisesti. Jos ja kun tää leviää TikTokiin, meillä on epidemia. Tai ehkä sen syyt on siellä. Välttämättä näillä teoilla ei ole yhteyttä toisiinsa, mutta oudolta ne silti tuntuu. Kuka kävis teholla?”

”Seppistä ei kannata laskea hoitsujen lähelle. Eiks sulla oo Seppinen vähän semmonen pakkomielle hoitsuihin ja päiväkotitäteihin, varsinkin blondeihin?” Naantali heitti ja ärsytti Seppistä tahallaan.

”Haista sinä Naantali iso vittu.”

”No jonkun siellä on kuitenkin käytävä. Väkivalta on kesälomilla, eikä niillä ole miehitystä tällaiseen ennalta-ehkäisyyn”, päällikkö huokaisi.

”Ja meillähän sitä on!”

”No onhan tässä pöydän ympärillä vaihtoehtoja.”

”Seppinen käy teholla”, Naantali sanoi ja katsoi Seppistä.

”Ilman muuta, Seppinen käy teholla”, Seppinen vastasi.

”Sitten mulla on tämmönen opinnäytetyö. Joku lähihoitajaopiskelija kirjoittelee levottomia tutkielmassaan. Sanoisin, että kuuluisi terveydenhuollon piiriin eikä meille, mutta pitää se tarkistaa, kun tätä uhkatyötä tehdään”, päällikkö sanoi ja iski ohuehkon paperinipun pöydälle.

”Eikö sen vois lähettää Henrille? Kai se jotain lukuhommia voi tehdä.”

”Joo, tää on kyllä ihan rutiinijuttu”, päällikkö sanoi.

”Rutiinijuttu kuulostaa aina pahalta. Kohta auto ajaa väkijoukkoon, metrossa tapahtuu terrori-isku tai ostarin kupeessa sattumanvarainen joukkopuukotus...” Naantali maalaili.

Heidän pieni ryhmänsä käsitteli 150 erilaista uhkausta vuodessa.

6

Hoitaja tarkkaili nuorten poikien tilaa teholla. Hänellä oli toisessa korvassaan nappikuuloke, josta tuli hänen mielimusiikkiaan, Coldplayta, jonka keikallakin hän oli käynyt. Nyt soi Viva la Vida. Pojat olivat vajonneet olemattomuuteen, varjomaailmaan, jonne kuolleetkin joutuivat. Ihminen jatkoi elämäänsä niin kauan kun joku hänet muistaisi, mutta muutamassa kuukaudessa kaikki palaisi ennalleen. Maailma ei pysähtyisi, vaikka siltä se surevista saattoi tuntua. Hoitajalta oli kuollut vauva, ja siksi vauvojen sydänleikkaukset olivat hänelle vaikeita. Mutta nämä nuoret olivat itse halunneet päättää elämänsä. Hän oli irrottanut Leo Vainion laitteista, peitellyt hänet tiiviisti lakanalla ja taitellut lakanan reunat patjan alle. Vainio oli aivokuollut eikä hänen elintoimintojaan ylläpidetty elintenluovutusta varten.

Muut pojat näyttivät nukkuvilta, mutta ennuste oli huono. Koomassa ei ollut unta tai valvetta. Siinä ei nykytiedon mukaan ole reaktioita kipuun.

Hoitaja meni Eero Kaartisen luo tekemään aamurutineja ja arvioimaan hänen tajuntansa tasoa. Sitä arvioitiin GCS-asteikolla, Glasgow Coma Scalella, jolla pisteytettiin silmien avaamista ja puhe- ja liikevastetta. ”Ei liikettä, ei

puhevastetta, ei avannut silmiä”, hoitaja kirjasi. Lääkäri tulisi pian kierrokselleen, ja silloin käytäisiin läpi edellisen vuorokauden ja yön tapahtumat ja päivitettäisiin hoitosuunnitelmat.

Aamu oli tullut teho-osastolle, laitteiden valot hehkui-
vat eri väreissä ja elintoimintoja valvovat laitteet piippa-
sivat hiljaa. Kaikki oli rauhallista, kuin toisessa todelli-
suudessa. Myös kuolema oli rauhallinen niin kuin se
usein teho-osastolla oli, vahvasti sedatoitujen potilaiden
kanssa. He vain lakkasivat olemasta ja sillä selvä. Kuin
sähkökatko talossa. Hoitaja huomasi vastaanottotilaan
tulleen epäsiistin, vanhanaikaisesti pukeutuneen vat-
sakkaan hahmon, joka naputteli hermostuneesti pöytää
kynällä. Alkoholi oli turvottanut miehen kasvot. Poliisi,
hän arveli.

»RAUHAN AIKA ON LOPPUNUT.»

Suomalaisen peliyhtiön kehittämässä uudessa sotapelissä osa pelaajista ohjaa tietämättään oikeita drooneja – ja tappaa oikeita ihmisiä.

KRP:n erikoistutkija Henri Joki saa vihiä, että pelissä suunnitellaan terrori-iskua Suomeen. Kuka on tunkeutunut peliservereille? Ja miksi?

Onnistuuko Henri estämään pelillistetyn hyökkäyksen ennen kuin droonit iskevät oikeaan kohteeseen?

Samaan aikaan nuori lähihoitajaopiskelija on valmis aloittamaan oman sotansa.

Tuhon ystävät on sykettä nostava trilleri rikossarjojen huipputekijältä. Se jatkaa Joki-sarjaa, joka kuvaa todentuntuisia henkilöitä pelottavaksi muuttuneessa maailmassa.

	
www.johnnykniga.fi	84.2 978-952-362-114-5